

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 102.567 van 16 januari 2002
in de zaak A. 87.898/VII-19.939**

In zake : XXX,
 wonende te 2060 ANTWERPEN,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Somalische nationaliteit, op 16 november 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 september 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 oktober 1999;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. COURTIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. JANSEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 11 juni 1998 en verklaarde zich op 12 juni 1998 vluchteling.

1.2. Op 9 september 1998 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 27 oktober 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 5 oktober 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Somalische taal machtig is.

Betrokkene beweerde te behoren tot de Tunni-clan en afkomstig te zijn uit Mogadishu. In het begin van de oorlog verdween haar vader H.S. A. Wat later in 1991 kwam een Hawiye-militie (subclan onbekend) haar vader thuis zoeken. Iedereen, behalve haar broer M., werd geslagen en opgesloten in een kamp in de omgeving van Mogadishu. De gevangenen moesten er dwangarbeid verrichten en werden er seksueel misbruikt, tot ze maanden later door blanke soldaten werden bevrijd. Na hun vrijlating gingen ze in een deels vernield huis wonen op een niet nader bepaalde plaats. In 1995 pleegde haar broer A. zelfmoord en iets later werd haar andere broer M. door iemand van de Hawiye-clan gedood. Hierop vluchtte ze in onbekende richting, tot ze op een

voor haar onbekende plaats Hawa Elmi, een vriendin van haar moeder ontmoette. Deze vrouw nam haar naar onbekende clangenoten mee. Hun huis (plaats onbekend) werd later in 1995 door een militie aangevallen en tot eind april of begin mei 1998 werd ze in een kamp in Baidoa opgesloten. Na haar ontsnapping ontmoette ze een zekere A. M., maar aangezien hij geen nieuws had over haar familie reisde ze te voet naar Luuq en dan verder naar België, waar ze op 12 juni 1998 asiel aanvraagde.

Betrokkenes relaas is volstrekt ongeloofwaardig omwille van talrijke tegenstrijdige en vage verklaringen. In tegenstelling tot bovenstaande verklaringen op het Commissariaat-generaal beweerde ze tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 29 juli 1998) immers dat bij een aanval van leden van de Abgal-clan eind 1991 haar broer A. gedood werd; iedereen naar een kamp buiten Mogadishu werd gebracht; dat ze na hun vrijlating in 1992 in een huis dichtbij dat kamp woonden; dat haar broer M., in 1995 zelfmoord pleegde; dat betrokkene vervolgens naar het bos vluchtte, waar ze M., een oude vrouw ontmoette; dat deze vrouw haar meenam naar de familie van A.M. in Baidoa; dat ze na enkele maanden opgepakt werd en gedurende ongeveer twee jaar, tot mei 1998, in een kamp verbleef; en dat ze samen met de familie van A. M., die ook opgesloten was, te voet naar de grens met Kenia ging. Uit de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (ingevuld dd. 25 september 1998) blijkt dan weer dat ze van 1991 tot 1998 in Baidoa woonde en dat haar vader gezocht werd door troepen van krijgsheer Aideed en door hen werd meegenomen, en bijgevolg niet verdween zonder aanwijsbare reden. Bovenstaande tegenstrijdige verklaringen ontnemen aan betrokkenes relaas elke geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de Tunni-clan, in tegenstelling tot betrokkenes verklaringen, wel degelijk deel uitmaakt van een andere clan, met name de Digil-clan ("Genealogical Chart of Somalia, A. I. Samatar, Socialist, Rhetoric & Reality, London, Zed Books Ltd. 1998). Het is eveneens volkomen ongeloofwaardig dat betrokkene verklaarde (voor het Commissariaat-generaal) niet te weten waar ze tussen 1992 en 1995 leefde.

Bovendien is betrokkene niet in het bezit van geldige reis- of identiteitsdocumenten zodat het niet mogelijk is haar reisweg of identiteit na te gaan.

De door betrokkene aangebrachte medische attesten van Dr. Erik Bruynseels (dd. 24 juni 1998 en 8 juli 1998) en van Dr. F. Sterckx (dd. 26 januari 1999) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Tenslotte bevat het verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep van betrokkene geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 september 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij in haar brief van 3 oktober 2001 verklaart afstand te doen van deze “exceptie”;

3. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel uiteenzet wat volgt:

"Dat verzoekster de overwegingen zoals zij in de beschikking werd (sic) opgenomen betwist daar deze niet met de nodige zorgvuldigheid werden genoteerd;

Dat de Commissie bij de beoordeling van de aanvraag zowel rekening dient te houden met de situatie op het ogenblik van de aanvraag, alsook met de situatie heden;

Dat bovendien uit het attest dd. 2/11/99 blijkt dat de luchthavens van Somalie gesloten zijn en verzoekster ingevolge haar afkomst (minderheidsgroepering Tuni-clan) en de bestaande oorlogssituatie wel degelijk vreest voor haar leven;

Dat verzoekster bovendien zwanger is (bevalling voorzien 30/11/99: zie attest) en onmogelijk terug kan gaan.";

Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord voorhoudt dat de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden het gevolg zijn van de niet correcte vertaling van haar verklaringen; dat dit een nieuw gegeven is dat echter reeds in het verzoekschrift tot nietigverklaring kon worden aangevoerd; dat de “uitbreiding” van het middel bijgevolg niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij zich voor het overige beperkt tot loutere beweringen, die de vaststellingen van de commissaris-generaal in verband met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij niet ontkrachten; dat de verzoekende partij niet aantoont, en zelfs niet aanvoert, dat de beslissing van de commissaris-generaal kennelijk onredelijk zou zijn; dat het enig middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173 euro en 53 cent, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien januari tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.